

לולא חזר על עצמו, יתכן שלא היה נתפס. ואילו שתק...

השיטה הסגירה אותו

על הנערה מאחור, סתם את פיה והשכיב אותה, כשגבה כלפיו. באותו חודש תקף גם צעירה שעברה לתומה ליד בית-הספר אליאנס. הצעירה בכתה והתחננה, ואז הירפה ממנה. בנובמבר הזמין צעירה להיות שמרטף, התנפל עליה כחצר בית-הספר. גרר אותה לתוך חדר-הכיתה, שם השכיב אותה על שולחן כשגבה כלפיו. ביקש כי תשפשף את איבר-מינו ותמצוץ אותו.

המישטרה, שחקרה את המתלוננות, הבחינה בשיטתו של שבתאי והחליטה לטמון לו פח. שוטרת בשם יעל חראד תלתה מודעה לשרותי-שמרטף בחצות רמת-אביב. שבתאי ענה למודעה. הוא ביקש לדבר עם "לימור", כפי שהציגה את עצמה כמודעת. הוא קבע איתה פגישה, אבל יעל לא באה.

במקומה באה שוטרת אחרת, איריס אפשטיין. ב-16 בחודש שעבר חיכתה לו איריס בחצר בית-הספר, כפי שקבעו ביניהם. הוא התנפל עליה מאחור והרימה כדי לגרור אותה אל המעקה החביב עליו.

אז התערבו השוטרים שחיכו לו בסביבה.

שבתאי נלחם כמו אריה, הוא לא נעצר בקלות.

אנשים שראו אותו בבית-המישפט,

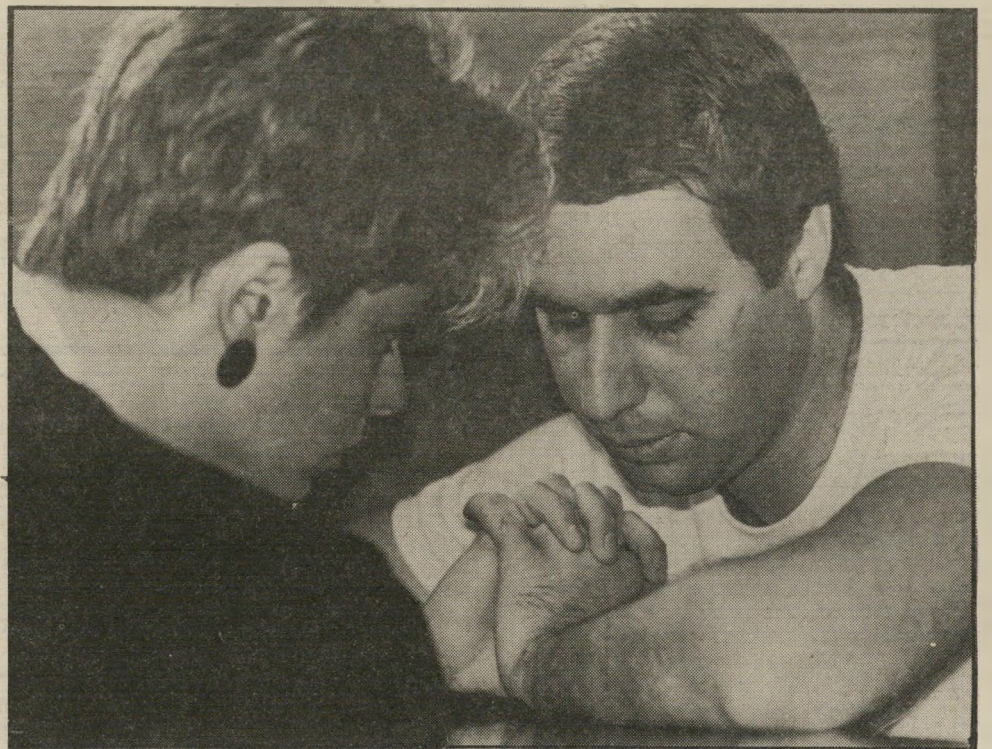
בעת מעצרו הראשון, ידעו לספר כי נראו עליו היטב סימני-הקרב.

דרכי-הגנה סגורות

ס ביר להניח כי לולא ענה שבתאי למודעת-הפיתיון, לא היה נתפס כל-כך בקלות. אילו היה משנה את מקומות האברים שלו ואת שיטת הפגישות עם הנערות, יתכן מאוד כי היה יכול להמשיך במעשיו עוד זמן רב.

סניגורית ברטור ותובע שרטור קשיים במיסדרי-זיהוי

שבתאי והסניגורית ברטור

קו ההגנה האפשרי היחיד - פסיכיאטרי

הפגישות היה קובע בדרך-כלל בחצרות בתי-הספר.

כך פגש את הנערה הראשונה באוגוסט שעבר. הוא התנפל עליה מאחור, ליטף את איבר-מינו, דרש שתמצוץ את איבר-מינו, ונישק את כל גופה התחתון.

המיקרה הבא היה חודשיים אחר כך, גם כן כתוצאה ממודעה. הוא התנפל

אותה כאשר גבה כלפיו, הפשיל את בגדיה ובגדיו התחננו ואנס אותה בכוח.

במיקרה זה נכח שבתאי לדעת כמה קל לאנוס. צריך רק למצוא אשה בודדה בחשיכה, ליד חצר ריקה של בית-ספר או גינה גדולה. כלילות-החשיכה של החורף שעבר ארב ליד גינות כאלה. גם המיקרה השני היה אקראי. האשה הלכה ליד בית-הספר אליאנס, חודש וחצי אחרי המקום הראשון. הוא תפס אותה, סתם את פיה, השעין אותה על מעקה, הוריד את מיכנסיה נשק את ביטנה ואיבר-מינה ואחר-כך עשה בה מעשה-הסדרים.

יתכן ששבתאי היה מתוסכל כאשר ארב בגינות זמן רב, ולא מצא קורבן. ואז החליט שלא לחכות ליד המזל, שתעזור לו למצוא קורבן. הוא תכנן את המעשה בעצמו מראש.

מאחר שהוא חובב כנראה נערות צעירות, מצא דרך מצויינת להשיגן. נערות רבות ברמת-אביב מנסות להרוויח דמי-כיס, בעזרת שמירה על ילדים קטנים או מתן שיעורי-עזר לתלמידים. לשם-כך הן מפרסמות מודעות בכתב-ידן על עצים בסביבה ובחנויות מרכזיות.

שבתאי היה מחפש מודעות כאלה, ועונה עליהן. כדי שלא להפחיד את הנערות, היה מחקה קול של אשה, ומזמין אותה לשמירה על ילד. את

האנס האתלטי, שהפחיד את נשות רמת-אביב במשך יותר משנה, הוא משה שבתאי.

כך טוען התובע עוזי שרטור, בכתב-האישום שהגיש נגדו בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב.

כתב-האישום מספר סיפור מעניין מאוד, והוא מחזק את הדיעה כי אנשים מועדים, כמו רוצחים מיקצועיים, נתפסים לשיטה מסוימת ואינם סוטים ממנה. עיקביותם זו היא המביאה בדרך-כלל לתפיסתם.

אנשים עירוניים מתמחים בדרך כלל גם באיזור מסויים. המקום שבו בחר שבתאי הוא שכונת רמת-אביב, שכונה שקטה שבה גרים בדרך כלל זוגות צעירים בעלי-אמצעים.

בשכונה הרבה ילדים ובני-נוער, והרבה בתי-ספר. משה שבתאי התגורר ברמת-אביב עד לפני זמננו, ולאחר שנשא אשה עזב את השכונה. הוא הכיר היטב את הגנים, השבילים, חצרות הבתים ובתי-הספר באיזור.

שוטרת במקום שמרטף

מ יקרה האונס הראשון המיוחס לו קרה בפברואר, בשנה שעברה. אשה עברה לתומה ליד בית-הספר ארזים בשעת-לילה מאוחרת. הוא משך אותה לחצר בית-הספר, הציב

כי הוא אמנם בעל-מישפחה, נשוי לאשה המנהלת בית-ספר, ואב לארבעה ילדים. הוא התגורר בנתניה. עבר בתיקון פחיה-האשפה של העירייה, ואובחן על-ידי הר"ר מאיר, שברק אותו, כאיש פרימיטיבי ומגושם. על סף הפיגור.

ל-בעמי נתפס בגיל 35. הוא נישא בגיל צעיר לאשה אינטליגנטית ומוכשרת. הוא היה חזק כשור, ונדרשו שמנה שוטרים כדי להתגבר עליו כאשר נתפס. הוא נהג לתקוף בערך אחת לחודש, ואחר-כך חזר לחיות חיים רגילים.

ב-1971 נפגע בתאונת-דרכים, שהי תירה אותו בריקון ובלחצים נפשיים. אבל, לריבוי הפסיכולוג, היתה זו

חששו מאוד מהחשיפה בבית-המישפט. ל-בעמי נידון על-ידי בית-המישפט המחוזי בתל-אביב ל-30 שנות מאסר. בבית-המישפט העליון הופחת עונשו ל-18 שנים.

חלחלה בלב רווקות

י וסף מחאג'נה המכונה "האנס מצפון תל-אביב", בחר לו את הרחובות הקטנים והמפותלים של צפון תל-אביב. הגבר נמוך-הקומה והצנום נאשם כי היה עוקב ומתחקה אחרי נשים בודדות. שגרר בקומות-יקרוע בצפון העיר. הוא היה פורץ סורגים וחלונות

העיר. התובעת, פנינה דבורין, הציגה לפני בית-המישפט טביעות-אצבע שלו, שנמצאו בדירות שבהן נאנסו נשים. והסכימה כי הטביעות לא יכלו להגיע לשם אלא בשעת-האונס. השבוע נפסק עונשו.

עם מעצרו של מחאג'נה נפסקה סידרת מיקרי-האונס בצפון תל-אביב. בד בבד, החלה סדרה של מעשי-אונס ברמת-אביב, על-ידי אדם שכונה "האנס האתלטי".

מחאג'נה הורשע ביום השלישי של כוץ בשלושה מתוך ארבעה אישומים כאונס. בית-המישפט קבע כי התנהיגותו של האנס היתה דומה בכל המיקרים. התובעת רדשה עברו עונש מאסר ממושך העולה על 15 שנה.